

Hvad angaar Lovforslagets Titel, er det et historisk Udtryk, som er valgt, man kan selvfølgelig tale i Udvalget om, hvorvidt den skulde ændres.

Naar det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hey) var inde paa at tale om den betydelige Gæne, som det navnlig var for det praktiske Livs Mænd, at Lovene efterhaanden blive saa omændrede, at det er umuligt at finde ud af dem uden at gaa til en Sagfører, og at Sagføreren undertiden maa begynde med at granske efter, hvordan det i Virkeligheden stiller sig med det Spørgsmaal, hvad der er gældende Lov i Øjeblikket for det paagældende Punkt, giver jeg det ærede Medlem fuldstændig Ret. Der blev særlig fremhævet Konkursloven. Jeg kan hertil sige, at jeg tror, at det var paa Tide, at Konkursloven blev optrykt i den Affattelse, hvori den nu er gældende, men særlig her i Titelen at tage Konkursloven med er ikke saa godt, thi saa skulde vi ogsaa have Straffeloven med, da dette Lovforslag jo ogsaa ændrer Straffeloven. Der er i det hele taget i den senere Tid en højst prisværdig Bestræbelse for, naar en Lov ændres, da at bemyndige Regeringen til at lade den optrykke i den ændrede Skikkelse, og derved kunde vi efterhaanden komme lidt ud af Uføret. Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen) har sikkert Ret, naar han mente, at der i § 2, andet Stykke, hvor det hedder „..... hvad der udtages af Varebeholdningen“, ogsaa burde indføjes en Bestemmelse om, hvad der udtages kontant. De to andre Udtalelser om denne Paragraf opfangede jeg ikke rigtig, da de faldt, men jeg skal eventuelt komme tilbage til dem en anden Gang.

Jeg vilde gerne af de velvillige Udtalelser, der ere faldne i Dag, udlede det Haab, at det skulde kunne lykkes at enes om et Resultat. Det er vigtigt, at Folk føre deres Bøger. De store og sunde Virksomheder gøre det af sig selv, og de vide derfor ogsaa, hvordan de sidde i det. Men det er navnlig dem, der sidde paa gyngende Grund, og de mindre Virksomheder, ja undertiden ogsaa de større, hvis Indehavere ikke have de nødvendige Forudsætninger for at anlægge og lade føre et ordentligt Bogholderi, vi skulde have frem. Derved vilde sikkert mange forretningsdrivende i rette Tid opdage, at der er Grund til at tage Reb i Sejlene, eller at de allerede ere gaaede for vidt, og at de nu skulde standse i Stedet for at køre videre.

Jeg udtaler til Slutning min Tak for den velvillige Modtagelse af Forslaget.

P. G. C. Jensen: Jeg tror ikke, den ærede Minister vil blive skuffet i sit Haab om, at der maa komme noget ud af dette Lovforslag. Fra forskellig Side er jo ogsaa Ønskeligheden af at komme til en forbedret Lovgivning paa dette Omraade fremhævet. Men paa den anden Side maa den ærede Minister heller ikke være blind for, at de kritiske Bemærkninger, der ere fremsatte fra forskellig Side, er noget, som fortjener alvorlig Overvejelse, og som jeg ogsaa antager vil blive taget til Følge, i alt Fald for en meget væsentlig Del.

Naar jeg har ønsket at tage Ordet i denne Sag nu, er det væsentlig af Hensyn til Straffebestemmelserne i Forslaget. Forholdet er jo i Øjeblikket saaledes, som ogsaa den ærede Minister omtalte, at den Hovedvægt, som ligger paa rigtige Handelsbøgers Førelse efter den nugældende Lovgivning, bestaar deri, at der er tillagt rigtigt førte Handelsbøger en vis Beviskraft. For at opnaa denne Beviskraft ville Folk i deres egen Interesse føre Bøgerne ordentligt og rigtigt. Gøre de det ikke, have de at lide det Tab, som følger deraf, nemlig det Tab, at de ikke kunne forlange, at deres Debitorer, som de sagsøge, skulde ved Ed fralægge sig at have faaet de Varer eller at være indtraadte i det Skyldforhold, hvorom der er Tale. Det er ad den Vej, man hidtil har søgt at føre Lovgivningen igennem, udføre den i Livet, saaledes at man kan gøre Regning paa, at de Bestemmelser, der træffes, ville blive efterfulgte.

Derimod har man hidtil ikke lagt nogen Vægt paa Spørgsmaalet om Straffen. Det har man kun behandlet overensstemmende med den sædvanlige Lovgivning om det stemplede Papir. Der er jo bestemt i Loven, at de to Bøger, Journalen og Hovedbogen, skulde stemples, og det interesserer jo det offentlige, at det sker; men den Bestemmelse, der i Loven findes om Haandhævelse af disse Bestemmelser, gaar blot ud paa, at hvis det opdages, at Stempeling ikke har fundet Sted, skal den finde Sted under Bødeansvar, ganske som ved andre Stempelovertredelser. Derimod findes der i den gældende Lov, som er af 1. Juni 1832, ikke nogen Bestemmelse om Straf for ikke at lade sine Bøger autorisere. Efter den nugældende Ret er Sagen den, at der tilkommer Magistraten, som autoriserer Bøgerne, et Gebyr, et Vederlag foruden Stempelafgiften, som gaar til Stats-